

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Westphalia Sancta, Beata Et Pia, Sive Vitæ Eorum Qui sua sanctitate et piis exemplis Westphaliam illustrârunt

Complectens eorum vitas, qui certò aut verisimiliter Natione Westphali
reperiuntur cum titulo Sancti aut Beati

Strunck, Michael

Neuhusii, 1715

S. Meinolphus Ecclesiae Paderbornensis Archidiaconus & Fundator
Bödecensis

urn:nbn:de:hbz:466:1-28481

men colunt : tanquam si magnæ illæ Imperatorum, Ducum, Principum, Matronarum ac Virginum animæ nusquam verâ Evangelii luce perfusæ fuerint !

S. MEINOLPHUS

Ecclesiæ Paderbornensis

Archidiaconus.

Refertur cum titulo Sancti à Canisio in Martyrol. Germanico, Molano in Martyrol. Usuardi Gelenio in fastis Agrippinensibus, Heriberto Rorvweydo in fastis Sanctorum, Surio & aliis ad diem stam Octobris. Vita ejus manuscripta habetur in Bibliothecis, Cathedrali Paderbornæ, Collegii S. I. ibidem, Carthusiæ Colonienfis, Cænobii Hardehusani, Bodecensis, & Abdinghoffensis, quarum ultima eam descripsit & in lucem protulit Adolphus Overham Abbatia Werthinensis Ordinis S. Benedicti Religiosus. Idem in suis notis ad hanc vitam breviter illius patriam indicat hisce verbis : S. Meinolphus in Diocesi Paderbornensi loco in primis nobili natus inter indigentes illius Ecclesiæ Divos meritò numeratur. Annum nativitatis scribit Gobelinus vel ejus Paderbornensis

raphraſtes Surius, fuiſſe 777; traditurq; , ut in-
quit Gelenius, originem habuiſſe ex Regulorū
Bürenſium ſanguine. Monasterium Bödecenſe,
quod ille condidit, fuit initio Virginum Canonica-
rum ſecularium, penes quas per plura deinde ſecu-
la ſtetit uſque ad annum 1408. Memorantur
adhuc anno 1313 in eo vixiſſe ſequentes Canonice:
Alheidis de Everſtein Abbatiffa, Alheidis de Em-
mere Praepoſita, Elifabetha de Ittere Decana,
Ermgardis Theſauraria, Sophia de Aſſeborg ex
Hindenburg Celleraria, Beatrix de Enenhußl
Mechtildis de Develde | Margaretha de Lippia,
Heiduvigis Marſchalci, Gertrudis de Elſepe |
Cunegundis de Driborch | Cunegundis de Hor-
huſen | Gertrudis de Rodenberg | Iutta de Lippia,
Beatrix de Ermwordeſſen | Hadevugis de Sta-
telen | uti videri poteſt apud Adolphum Overham
in notis ſupra citatis. Tandem collapſo per tumul-
tus bellicos primæ institutionis vigore Monasteri-
um illud à Wilhelmo Epifcopo transcriptum eſt
Canonicis Regularibus S. Auguſtini anno 1408,
primūſq; ibidem Prior paulo poſt electus Joan-
nes Sewaldi Noviomagenſis, vir ab eximia
ſanctitate & miraculis etiam in vita perpetratis
apprimè clarus, de quo in alia hujus Opusculi parte
plura ſcribendi tractandiq; campus erit. Aſſer-
vatur adhuc religioſè in eodem Monasterio tin-

tinnabulum aliquod aeneum, quo olim S. Meinolphus, cum in Missa Diaconum ageret, sub elevatione Ssmi Sacramenti usus fuisse creditur. Repertum hoc, testibus Gobelino & Surio, inter ejus ossa, cum è sepulchro suo primùm transferrentur solitumq; fuit olim suoapte tinnitu indicium fore, quoties Bodecensium Canonicarum aliqua brevi esset è vivis abitura. Crebrius tamen fortiusq; sonuit, cum de ejus Monasterii translatione actitari cœptū esset; ideòq; Walburgis de Wode Abbatisa ultima, quæ tunc sola ex eo Virginitatis Collegio ibidem residebat, partim fati imminenti suspicione territa, partim Wilhelmi Episcopi auctoritate inclinata, tandem ab officio suo cessit, Canonicis Regularibus locum reliquit, anno, supra dictum est, 1408 Kalendis Septembris. Vide Surium, & Gobelinum in vita S. Meinolphi.

Quo tempore Saxoniam gentem victoribus subegit armis Carolus Imperator Magnus, natus est in Diœcesi Paderana Meinolphus, parentibus non minùs opulentia affluentia, quàm natalium splendore spectatissimis. Adolescentem annorum aliquotum jam Patre è vivis exempto Wichtrudis mater duxit ad Carolum, qui venientem suaviter complexus, primò salutaribus undis jussit ab illi imposto Meinolphi nomine; tum deinde

de pro

de provectiori ætate urbis Paderanzæ Præsuli
 in disciplinam dari. Ibi literarum perinde ac
 virtutum studio gnaviter expolitus, post per-
 actos scholarum labores etiam terreni hõno-
 ris desideria posuit, Deo magis servire cupi-
 ens, quàm mundo, & ejus vanitati. Collegio
 adscriptus Cathedrali & sacro Diaconatûs
 Ordine initiatus, perpetuus exinde comes
 adhæsit Beato Badurado Paderbornensium
 secundo Præsuli, ut quod in ipso sanctitatis &
 exemplorum cerneret, solerti exceptum ani-
 mo, suis in moribus imitando pingeret expri-
 meretq;. Fortè inter cæteras quæstiones in
 commune sæpius proponi solitas exquisive-
 rat Baduradus; quid sibi vellet Salvator no-
 ster illis apud Matthæum verbis? *Vulpes fo-
 veas habent, & volucres cæli nidos; filius autem
 hominis non habet, ubi caput reclinet.* Respon-
 debat adstantium aliquis: habitaculum cor-
 dis nostri impensissimè semper à Christo
 quæri; neque tamen post pulsus frequentis-
 simos impetrari; cordis nostri aditu per vitia
 nostra nimiùm intercluso: & hanc utique
 Redemptori optimo tantarum querelarum
 causam esse. Ingemuit ad hæc audita Meinol-
 phi animus, atque ut in se saltem Divina hæc
 lamentatio cadere non posset, constituit non

Q 2

solum

solum Christo in animo suo dare; sed & templum & monasterium struere, ubi idem Dominus inter personas suo in nomine congregatas medius, sacratorem sedem perpetuam caperet. Huic consilio dum aream opportunam studiosè circumspiceret, mira lux inter arbuta subulco primùm, ac deinceps Meinolpho visa; tum etiam cervus aliquis fulgentissimam inter elata cornua crucem præferens locum designat ubi monasterii pridem cogitati structuram collocaret. Quantum ad hoc aspectus Meinolpho gaudium! *jam, inquit, certa mihi spe polliceor fore, ut ille, qui olim eadem munitus crucis armaturâ confregit inferni claustra, etiam hujus loci protectorem se exhibeat, in festâ demonum catervâ nequidquam reluctans.* Impetratis itaque foundationis legitimæ tabulis Monasterium, quod adhuc Bödecen dicitur in eo loco posuit; ubi Virgines Deo Sacræ Divinis in obsequiis vitam religiosam ducerent. Cùmque non multò post earum aliquæ qua velamen capitis infortunato lapsu inter ignes amissum quereretur, post fufas ad Deum preces modicas illud ipsum ex adustis reliquiis integrum puellæ reddidit, & factum silere jussit. Plurimis denique pro Deo & Ecclesia exantlatis laboribus, ætate ac meritis

tis gravis migravit ad Dominum 5ta Octobris
 anno (ut ex Schatenio verisimile est) post
 Christum natum octingentesimo quadrage-
 simo septimo. Ut autem per omnem vitam
 Sanctitate conspicuus; sic etiam mortuus
 pluribus signis à Deo illustratus fuit. Illud
 imprimis memorabile, quòd dum corpus in
 Ecclesia Bòdecensi ad tumulum deferretur,
 jamq; peractis funebribus humo integendū
 esset, iterum resupinum sese erexit de
 feretro, omnibus qui spectatum aderant, pro-
 digio defixis. Cūmq; ad novitatem insolentis
 facti præsentium hærent animi: *Ite, in-*
quit, ad Episcopum, meiq; pro hoc Monasterio la-
boris ipsum commonentes dicite, ut quæcunque à
congregatione hac Virginum electa fuerit Abbatis-
sa, eam non impediatur adire munus, etsi origine &
& conditione ancilla fuerit. Ego enim jam exu-
tus corpore didici, quid ab iis fieri oporteat, qui
pastorum in Ecclesia munus gerunt. Atque his
 dictis reclinato in tumbam capite, oculos ite-
 rum in mortem clausit. Vix hujus prodigii
 fama paululūm percrebuerat; cū sepul-
 chrum ejus longè latèq; singulari veneratio-
 ne frequentari cœptum est, magno incola-
 rum & accolarum confluxu; quorum pluri-
 mi fufis pro sua salute precibus thaumaturgā

Q 3

hujus

hujus Sancti dexteram persensere. Nam Me
 claudi & cæci & paralytici & omni morborum pro
 genere variè divexati ad ejus tumulum salu fac
 taribus auxiliis à Deo recreati sunt, uti apud dei
 Laurentiū Surium aliósq; ejus vitæ Scripto Eco
 res fusius videri legiq; potest. Tacendum di f
 à nobis tamen non est quòd post annos nes
 ejus obitu circiter quinquaginta memoran tiã
 contigisse. Agebatur in Basilica Bödecen nes
 Missæ solennis sacrificium, omnibúsq; Divi cer
 no intentis ministerio, cùm Diaconus sacri rer
 Evangelii mysteria caneret, lapis S. Meinard Me
 phi sepulchro impositus magno sonitu pr bu
 mùm in quatuor partes ad modum crucis op
 mox etiam, ubi ad elevationem hostiæ per ha
 ventum erat, in frustra minutissima sectus di ver
 siliit, ita ut tellure in sepulchri latus reject na
 totus sese sarcophagus in conspectum daret luc
 simúlq; tam suavis odor afflatus est è sepul na
 chro, tanquam si Deus ostendere his signa no
 veller, elevationem tam Sancti corporis fa re
 ciendam esse. Re ad Episcopum delata xu
 sum est lapidibus iterum & ingesta humo tu
 mulum integere; idémq; post alteram quo ce
 que sepulchri dissectionem fieri imperatum fic
 Interea Meinardo in proxima Attelensi pa bu
 rochia Sacerdoti sese per somnum offert S cu
 Mei

Meinolphus; jubetq; moneri Episcopum, ut pro diversitate signorum, quæ contigerant, sacrum corpus sepulchro eximat: colendum deinceps ornandumq; iis honoribus, qui ab Ecclesia Catholica Divorum ossibus impendi solent. Negligebat hæc dicta Parochus, nescio quo retractus pudore aut erubescentiâ: & quanquam iteratæ de cælo monitiones accessissent, pergebat tamen silentio vocem premere, &, quæ ad Episcopum referenda erant, non proferre. Tertium ergo se Meinardo vir Sanctus exhibet, ejusq; ambobus oculis lucem omnem penitus expungens optionem dat, num vellet denique legatione hætenus oblata fungi, an semper cæcus vivere. Tum verò tandem suo damno Meinardus sapere; viam, quam videns non voluerat, cæcus indagare; manûq; Paderbornam ductus, quid sibi evenerit, quid S. Meinolphus suo sepulchro fieri velit, Episcopo recensere. Neque multas hic diu moras nexuit, priusquam imperata faceret. Nam à simili sibi pœna metuens, confestim cum Sacerdotibus ad Monasterium Bodecense proficiscitur, corpusq; Sancti Diaconi solennibus cæremoniis elevatum, publico deinceps cultu venerandum exponit, Meinardo inte-

Q 4

ri^m

rim ad pristinam oculorum sanitatem resti-
tuto. Præcipua vitæ S. Meinolphi argumen-
ta Ferdinandus Episcopus votivo carmine
venustissimè hunc in modum complexus est.

Non pietate minùs, quàm sanguine clarus avito
MEINOLPHUS Patriæ gloria prima suæ,
Hæc situs est, postquam monuit tellure levandum
Sponte sua visus dissiliisse lapis.

Devenerare sacri custodem pignoris arcam,
Quisquis es antiquæ religionis amans:
Dic: licet ostensum cervi inter cornua Numen
Myrtam oculis captum, Virgineúmque peplum
Et tot præterea miracula, quæ prior ætas
Et præsens stupuit, fas siluisse foret;
Virtutes MEINOLPHE tuas tamen ipsa sepulchri
Certarent rupto marmore saxa loqui.

B. MENRICUS
Cathedralis Ecclesiæ Lubec-
ensis Canonicus, & Fundator Monasterii
Fründenbergensis in Marchia
Westphalica.

Refertur cum titulo Beati à Papebrochio in A-
ctis Ss. ad diem 20am Junii to. 4. istius mensis.
De eodem agunt Gelen. in fastis Agrippin. & The-
odorius Rhay in Anim. illustr. ad eandem diem
quam